

DESIG

Un relat de: [Espiral](#)

Tinc ulleres i ja no sé quantes nits fa que no dormo. Estic despenjat, la bata tacada de pintura seca, la paleta i els pinzells s'escampen per terra entre papers de diaris, al voltant de la meva última obra d'art. De tots els quadres que he pintat en la meva carrera professional, mai m'he sentit tant satisfet de cap. Perquè aquest és més que un quadre, és un somni, és la noia que apareix totes les nits a la meva ment des de fa deu anys. És un sentiment congelat en imatge: el desig.

Ella em mira amb desig, apassionada i temptadora, de reüll, com si no volgués que ningú descobrís el missatge de la seva mirada. Em sento feliç perquè sé que per a ella només existeixo jo; només em mira a mi, perquè jo l'he creat. He dissenyat el seu cos de proporcions perfectes, el seu rostre captivador i cadascuna de les seves faccions, els seus ulls són la combinació precisa entre blau i gris.

Passen i passen els minuts i les hores, i jo segueixo hipnotitzat per la noia sense nom, no puc separar-me del seu costat. Però a mesura que creix el nostre amor s'encén dins meu una flama de culpa. L'he castigat eternament a la presó d'aquest llenç, a ser espai sense temps, he creat una deesa que mai podrà caminar pel món dels mortals. El desig és tant intens que sento que em vull fondre en el meu propi quadre, em vull pintar al seu costat, i poder tenir-la, abraçar-la, fer-la meva. Sense ser-ne conscient, al condemnar-la a ella m'he condemnat a mi també, al patiment.

De què serveix tenir-la si no puc tocar-la, per què mirar-la, si ella no em veu? Aquest desig m'està tornat boig. No puc viure sense ella, però amb ella tampoc.